

че той има право; едва се измгнаха нѣколко минути и видѣхъ, какъ тя хвана едно малко животното отъ земята и се скри между клонетѣ.

Ние се сдружихме 12 души и въоружени се скрихме задъ единъ гъстъ храсталакъ, отъ гдѣто да можемъ да стрѣляме съ пушкитѣ си на змията. Когато я наближихме и започнахме да я наблюдаваме, всички ни побиха трѣпки; никой се не рѣшаваше да гръмне, да не би да не сполучи да я удари.

Всички Цейлонези, които бѣха съ мене, казаха, че тази змия е много голѣма. Тя бѣше подебела отъ тѣлото на единъ слабъ човѣкъ. Изглеждаше не толкова тлѣста и бѣше много дълга. Съ опашката си се държеше на върха на дървото, а съ главата си достигаше до земята.

Тя бѣше извънредно пѣргава и въ единъ мигъ правѣше съ тѣлото си много движения. Тя слизаше долу, обвиваше опашката си около стеблото на дървото. простираше се на земята и за единъ мигъ пакъ се качваше горѣ. Ние видѣхме, какъ тя се дрѣпна съ голѣма бързина и се скри между клонетѣ и листата. Наскоро узнахме причината на това: една малка лисица замина подъ дървото. Змията се хвърли върху нея и въ нѣколко минути я изяде. Облиза тѣлото си съ широкия си черенъ языкъ и легна спокойно на земята; но опашката ѝ бѣше все обвита около дървото.

Ние дълго я наблюдавахме и най-послѣ стрѣляхме върху главата ѝ; но не сполучихме да я ударамъ, а тя не показа ни най-малтъкъ страхъ и спокойничко си лежеше на земята. Като се